

- b) Czy w tym celu każdorazowo konieczne jest kompleksowe sprawdzenie danych warunków pozbawienia wolności, które obejmuje zarówno ustalenie powierzchni osobistej przestrzeni na osadzonego, jak i inne warunki pozbawienia wolności? Czy oceny tak ustalonych warunków pozbawienia wolności należy dokonywać na podstawie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynikającego z orzeczenia w sprawie Muršić przeciwko Chorwacji (wyrok z dnia 30 października 2016 r., nr 7334/13)?
3. W razie gdy również na podstawie odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne należy uznać, że obowiązek sprawdzenia przez wykonujące nakaz organy sądowe rozciąga się na wszelkie wchodzące w rachubę ośrodki penitencjarne:
- a) Czy sprawdzenie warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym przez wykonujące nakaz organy sądowe może stać się zbędne wskutek tego, że wydające nakaz państwo członkowskie udzieli ogólnego zapewnienia, że ścigany nie będzie narażony na niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania?
- b) Lub czy zamiast sprawdzenia warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym decyzja wykonujących nakaz organów sądowych o dopuszczalności wydania może zostać uzależniona od warunku, że ścigany nie będzie narażony na takie traktowanie?
4. W razie gdy również na podstawie odpowiedzi na trzecie pytanie prejudycjalne udzielenie zapewnień oraz określenie warunków nie jest odpowiednie, by sprawić, że sprawdzenie warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym w wydającym nakaz państwie członkowskim przez wykonujące nakaz organy sądowe stanie się zbędne:
- a) Czy również wówczas należy rozszerzyć obowiązek sprawdzenia przez wykonujące nakaz organy sądowe na warunki pozbawienia wolności we wszystkich wchodzących w rachubę ośrodkach penitencjarnych, gdy organy sądowe wydające nakaz państwa członkowskiego informują, że czas trwania pozbawienia tam wolności ściganego nie przekroczy okresu trzech tygodni, jednak z zastrzeżeniem zaistnienia okoliczności stojących temu na przeszkodzie?
- b) Czy to obowiązuje również wtedy, gdy wykonujące nakaz organy sądowe nie są w stanie określić, czy owe informacje zostały udzielone przez wydający nakaz organ sądowy, czy też pochodzą od centralnych organów wydającego nakaz państwa członkowskiego, które działały na prośbę o wsparcie wydającego nakaz organu sądowego?

(¹) Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).
Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 marca 2018 r. – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./ Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Sprawa C-222/18)

(2018/C 221/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Strona przeciwna: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z zasadą wzajemnego uznawania recept i ze swobodnym przepływem usług, a w związku z tym niezgodne z nimi, jest uregulowanie krajowe, które wyróżnia dwie kategorie recept i zezwala tylko w odniesieniu do jednej z nich na wydanie produktów leczniczych lekarzowi, który wykonuje swoją działalność w zakresie opieki zdrowotnej w innym państwie niż owo państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 88, s. 45.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Postępowanie w sprawie wykroczenia przeciwko NK

(Sprawa C-231/18)

(2018/C 221/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu głównym

Uczestnik postępowania: NK

Inni uczestnicy postępowania: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Pytania prejudycjalne

1) Czy podmiot prowadzący działalność w zakresie hurtowego handlu bydłem, który nabywa żywe zwierzęta od hodowcy i transportuje je do ubojni na odległości do 100 km, gdzie sprzedaje te zwierzęta, może powołać się na wyłączenie przewidziane w art. 13 ust. 1 lit. p) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego⁽¹⁾ – „pojazdami wykorzystywanymi do przewozu żywych zwierząt z gospodarstw na miejscowe targowiska i z powrotem lub z targowisk do miejscowych rzeźni w promieniu do 100 km”, ponieważ w przypadku nabycia od hodowcy chodzi o „targowisko” w rozumieniu tego przepisu albo czy samo przedsiębiorstwo handlu bydłem należy postrzegać jako „targowisko”?

W wypadku, gdy chodzi o „targowisko” w rozumieniu tego przepisu:

2) Czy podmiot prowadzący działalność w zakresie hurtowego handlu bydłem, który nabywa żywe zwierzęta od hodowcy i transportuje je do ubojni na odległości do 100 km, gdzie sprzedaje te zwierzęta, przy odpowiednim zastosowaniu wymienionej normy może powołać się na ten wyjątek?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, Dz.U. 2006 L 102, s.1.